

Vogelreis naar Spanje

van 11 – 22 september 2009

door Ab Steenvoorden en Aad Bijl

bezochte gebieden:

- **Extremadura**
- **Coto Doñana**
- **Tarifa**

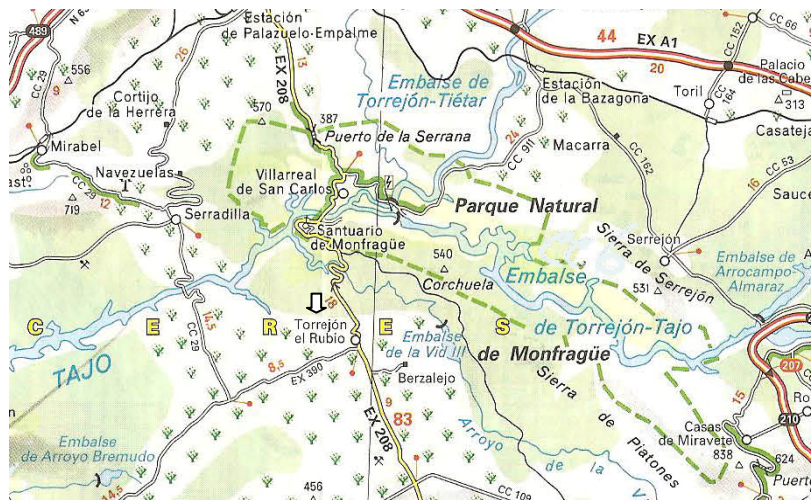

11 september.

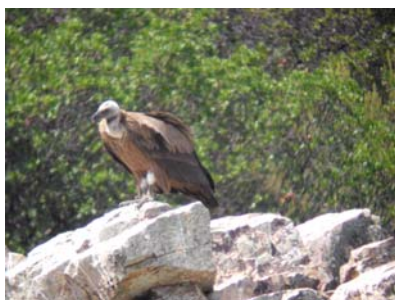
Met Iberia vlogen wij vanaf Schiphol naar Madrid. Het vliegtuig vertrok om 12:10 uur en arriveerde in Madrid om 14:35 uur. Daar stond een huurauto van Alamo voor ons gereed en reden wij naar Torrejon el Rubio ca. 300 km zuid westelijk van Madrid en dicht bij het Parque Natural Monfragüe dat wij als eerste wilden bezoeken. Het was de bedoeling dat wij via de buitenring naar de A5 richting Plasencia zouden rijden maar ergens ging dat fout zodat wij op een van de binnenringen verzeild raakten met het daar gebruikelijke drukke verkeer. Ook op de A5 was het erg druk, zeker de eerste 100 km. Het gevolg was dat wij pas om 20:30 uur bij Hostal "Casa Babel Monfragüe" in Torrejon el Rubio arriveerden. Hier hadden wij voor 2 nachten een kamer gereserveerd. In het restaurant van het plaatselijke hotel hebben wij die avond prima gegeten ondanks het feit dat de Spaanse kaart voor ons niet erg duidelijk was. De les voor een volgende keer is om een eenvoudig Spaans woordenboekje mee te nemen zodat je enig benul hebt van wat je bestelt, het pakte nu gelukkig goed uit.

12 september.

Het Parque Natural Monfragüe ligt ca. 300 km. van Madrid en staat bekend om de vele vale gieren (>500 p.), monniksgieren (>300 p.) en aasgieren (35 p.). Alle 5 arendsoorten broeden er waaronder twaalf paar Spaanse keizerarenden. Zwarte ooievaars en oehoe's broeden er ook en zijn in het voorjaar goed op hun nesten te spotten.

Deze dag gingen wij dus naar het Parque N. M. Het weer was goed, zonnig en niet te warm. In het dorp hadden wij de eerste zwarte spreeuwen en onderweg zagen wij een roodkop-klawwier, baardgrasmussen en een kleine zwartkop (ik beperk mij nu tot de soorten die in Nederland niet of sporadisch zijn te zien). Zodra de weg (de EX 208) de Rio Tajo bereikt sta je tegenover de rots waar de gieren zich ophouden. Langs de weg zijn parkeerplaatsen en heb je een goed uitzicht op de Peña Falcón. Rond 10:15 uur was er voldoende thermiek voor de (hoofdzakelijk) vale gieren om op te stijgen en rond de rotsen te gaan cirkelen. Een majestueus gezicht, honderden gieren waaronder enkele monniksgieren en 1 aasgier in de lucht en dat vlak boven je hoofd. Op de helling zat een blauwe rotslijster en vloog

een slechtvalk voorbij, hierna trokken wij verder het park in. De eerstvolgende stop was in het dorpje Villareal de San Carlos dat middenin het park ligt. Het was inmiddels erg warm

geworden (35 gr.) en het cola-tje op het terras van het plaatselijke café smaakte goed. Rond het dorp zagen we 2 west. Orpheus-grasmussen en enkele tapuiten.

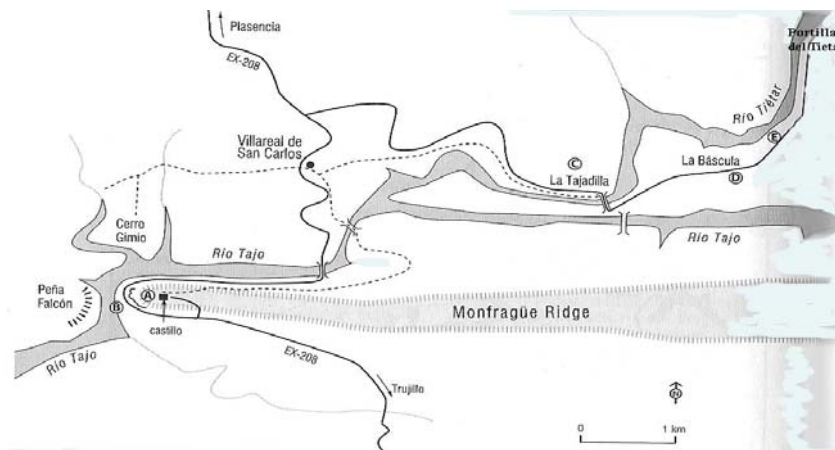
De weg door het park is goed maar wel smal en je kunt eigenlijk alleen maar stoppen op de enkele parkeerplaatsen. Halverwege ontdekten wij een plek waar water uit de berg kwam en een klein stroompje vormde, wat in deze streek zeker vogels moet aantrekken. Net toen wij besloten hadden hier eens rustig de tijd voor te nemen kwam er een echtpaar dat alles verstoorte en zijn we maar weer weggegaan. Bij de volgende parkeerplaats zagen wij de eerste blauwe eksters en 2 appelvinken. Roofvogels hebben wij verder niet veel gezien behalve dan die ene Spaanse keizerarend die aan kwam vliegen en die we goed hebben kunnen volgen.

Waar de weg het park aan de oostzijde weer verlaat (Portilla del Tiétar)

bevindt zich de tweede rotsformatie van het park.

Ook hier zaten weer vale gieren maar niet in die aantallen als bij de Peña Falcón. Een bijzondere waarneming was de otter die naar de overkant zwom en die wij goed hebben kunnen volgen,

voor mij was dit de eerst keer dat ik een otter zag. Wij zijn dezelfde weg weer teruggedren om nog een keer naar de gieren bij de Peña Falcón te kijken. Daar aangekomen begon het weer te verslechteren, de wind werd stormachtig en de lucht inktzwart maar regen hebben we nauwelijks gehad. Opvallend was dat de gieren nauwelijks last hadden van de harde windvlagen. Zwarte ooivaars hebben wij die dag, op slechts 1 exemplaar na, niet gezien maar dat zou bij Tarifa nog wel lukken. Die avond hebben wij weer in hetzelfde restaurant gegeten en nu kregen wij een gestoofde varkenspoot voorgeschoteld waar je eerst een halve cm dikke laag vet af moest schrapen voordat je bij het vlees kwam. Toch smaakte het niet slecht en ziek zijn wij er niet van geweest.

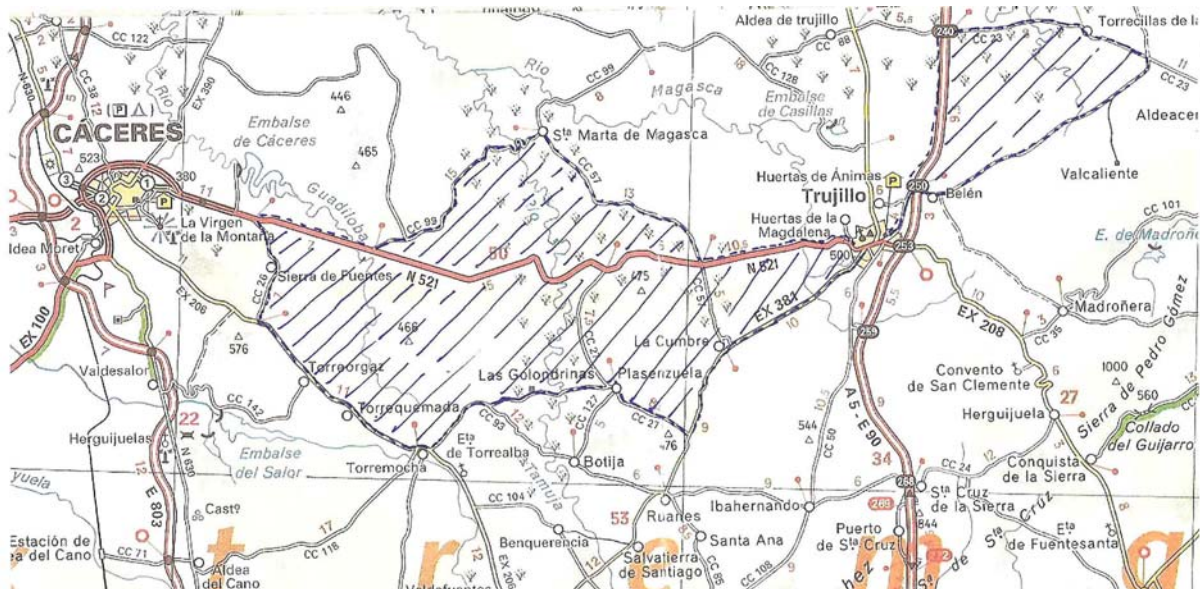
Peña Falcón

blauwe ekster

13 september.

Het was oorspronkelijk de bedoeling dat wij die dag eerst nog naar het Parque Natural Monfragüe zouden gaan en pas in de middag naar Trujillo waar wij 2 nachten zouden blijven. Maar omdat dit tot een herhaling van zetten zou leiden besloten wij om via binnenwegen eerst richting Cáceres te rijden en daarna naar Trujillo. In Torrejón el Rubio namen we de EX390 tot kort voor Cáceres waarna we, na het passeren van de Rio Almonte linksaf sloegen. Na ca. 20 km. via de CC99 naar Sta. Marta de Magasca en van daar via de CC 571 en A-58 naar Trujillo.

het grote trappen gebied

De dag begon met wat lichte regen maar dat duurde gelukkig niet lang. Het landschap langs het eerste deel van de route bestond grotendeels uit alleen maar steeneiken met daaronder iets van wat gras geweest moet zijn. Aan vogels echter geen gebrek, vooral toen het gebied wat opener werd. Al snel zagen wij de enige grijze wouw van de reis. Verder veel kalenderleeuweriken, veel hopen, cirlgorzen, een grijze gors, zuidelijke klapeteksters, grielen, Orpheus spotvogels en nog veel meer (zie soortenlijst). Voordat wij bij Trujillo waren hadden wij al 35 grote trappen geteld.

In Trujillo boekten wij een kamer in hotel León waarna er nog voldoende tijd was om het gebied rond Belén te verkennen (B. ligt iets ten noorden van Trujillo), en dit gebied staat vooral bekend om de grote trappen. Dit bleek te kloppen want tot het moment dat de hemel helemaal zwart werd en er een hoosbui losbarstte hadden wij er al 32 gezien, dat bracht het totaal die dag op 67 stuks. Terug in T. gingen wij in het naastgelegen restaurant eten, een slechte keus want het eten was hier ronduit slecht. Onze schoenzolen waren malser geweest dan het stukje vlees dat werd voorgeschoteld.

Trujillo

14 september.

Deze dag stond het steppengebied tussen Trujillo en Cáceres op het programma maar omdat wij het rondje Belén de vorige avond niet af hadden kunnen maken vanwege het onweer en de regen wilden wij dit nogmaals doen en dan vroeg in de ochtend als het licht werd. Vroeg ontbijten was in het hotel niet mogelijk en daarom gingen wij naar een Bar aan de andere zijde van de straat waar we wel al om 07:00 uur terecht konden voor koffie en een paar broodjes.

slaapboom van de hoppen

Wij hadden bij Belén al veel hoppen gezien maar toen wij daar die ochtend weer waren kwamen alleen al uit deze boom ca. 25 hoppen vliegen. Behalve grote trappen (waarschijnlijk deels dezelfde als die van de vorige dag) en steenuiltjes zagen wij nu ook een vrouwtje zwartbuik zandhoen. Na B. zijn wij via Torrecillas en La Aldea del Obispo naar Santa Marta de Magasca gereden. Wat vogels betreft viel dit gedeelte wat tegen maar verderop (via de CC99, een stukje A58 en de CC29 naar Sierra de Fuentes en verder) was het weer heel goed. Veel vale gieren, monniksgieren, rode wouwen, zomertortels, kuifleeuweriken en Europese kanaries om maar een paar soorten te noemen. Van Sierra de Fuentes zijn wij vervolgens via Torreorgaz, Torremocha, Plasenzuela en La Cumbre naar Trujillo gegaan. Langs de EX 381 en vlak voor Trujillo was een klein plasje waar heel veel Kaspische waterschildpadden (>100) zaten. Inmiddels was het tegen zessen en nog te vroeg om er mee te stoppen en daarom zijn wij nog maar een keer naar Belén en omgeving gegaan. Dit leverde nog een paar leuke waarnemingen op, een overvliegende griel en 2 kleine trappen. In de verte zagen wij grote trappen vliegen, een prachtig gezicht. Op een zijweg zat een westelijke blonde tapuit de enige van de reis. Die avond zijn wij op de Plaza, het grote plein in de oude stad, gaan eten. Een prachtige locatie, mooi verlicht en veel keus in restaurants. Trujillo staat bekend om de vele kleine torenvalken en witte ooievaars die hier nestelen maar wij hebben ze niet gezien, die waren al vertrokken.

hop in de slaapboom

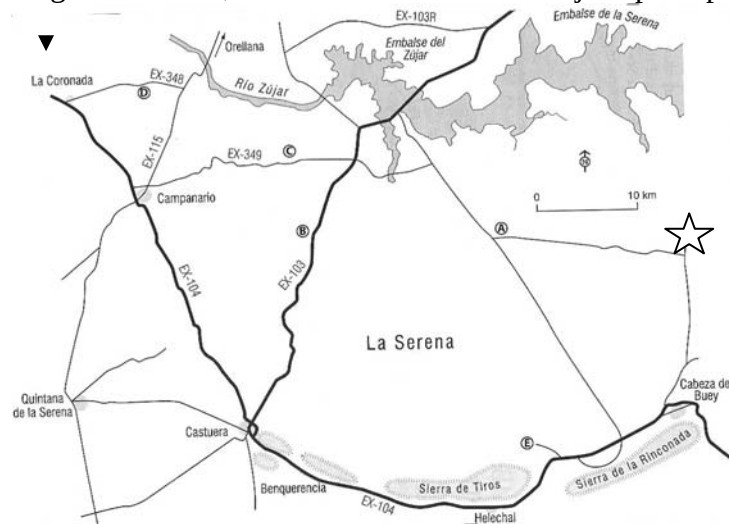

grote trap

15 september.

Die dag vertrokken wij van Trujillo naar de steppen van La Serena in de hoop daar witbuik- en zwartbuikzandhoenders te zien. De grootste kans daarop is in de vroege ochtend vandaar dat wij al vroeg (06:30 uur) uit T. vertrokken. De afstand is ca. 90 km en je rijdt hoofdzakelijk

over de snelweg, het was nog donker toen wij in La Coronada aankwamen. Bij een benzine-station hebben we koffie gedronken en een paar broodjes gegeten en zodra het lichter werd zijn wij begonnen met een rondrit door het gebied. Eerst langs de noordkant via de EX 348 en WX 115 naar Campanario waar we enkele grote trappen en 8 zwartbuikzandhoenders zagen, daarna ging het verder via de EX 349. Het landschap is hier heel fraai, vooral het eerste deel langs de EX 348, er zaten hier veel steenuiltjes op het prikkeldraad langs de weg.

Zodra wij bij de EX 103 kwamen zijn wij eerst naar Castuera gegaan om alvast een hotel te zoeken voor de nacht. We hadden namelijk geen flauw idee hoe laat het die dag zou worden en wilden niet het risico lopen om in het donker nog een kamer te moeten zoeken en veel hotels tref je hier niet aan. Uiteindelijk vonden wij iets langs de EX 103, 12 km ten zuiden van Castuera, achteraf gezien het mooiste en goedkoopste hotel van de hele reis.

Nadat wij de kamer hadden geregeld zijn wij teruggegaan via de EX 103 tot aan punt B. Op een ander kaartje hadden wij gezien dat hier vandaan een grindweg liep naar punt A (zie kaart). Omdat je dan middenin het gebied bent hadden wij hier veel van verwacht maar dat viel tegen, er zaten geen trappen. Het was wel een bizar landschap, totaal leeg en dat over een lengte van 20 km. Op de weg van punt A naar Zarza Capilla (bij ster op kaart) en bij iets wat op een verlaten mijn leek waar wat begroeiing omheen stond, zaten baard- en brilgrasmussen. In dit gebied liepen grote kuddes schapen op vlaktes waar geen enkel groen sprietje was te bekennen. Toch zagen zij er niet slecht uit dus zullen ze wel worden bijgevoerd. Opvallend was dat ze in grote groepen bij elkaar stonden met hun kop tussen de achterpoten van hun voorganger, ik heb ergens gelezen dat zij dit doen om hun ogen tegen het scherpe zonlicht te beschermen. Via Cabeza del Buey zijn wij naar punt E (Santuario de Belén) gegaan waar vandaan een grindweg (niet op kaart aangegeven) loopt naar Castuera. Hier zagen wij nog een steenarend vliegen, een soort die wij daarna niet meer hebben gezien, en nog een grote groep vale gieren die op de grond zaten. Hier lag een kadaver (waarschijnlijk een dood schaap) dat door een grote hond werd bewaakt.

monniksgier met ekster langs de EX 103

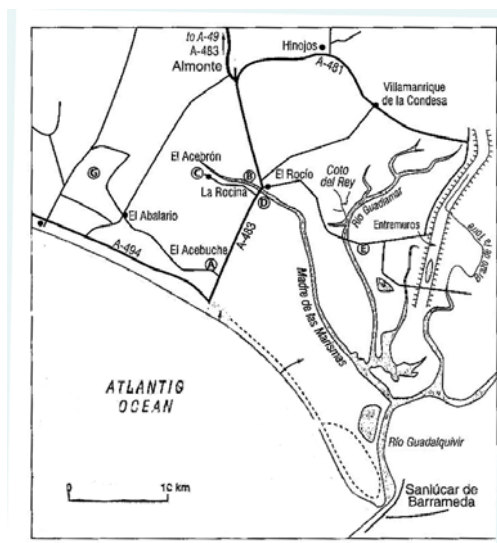
La Serena

16 september.

Dit was de dag dat wij naar El Rocio in de Coto Doñana gingen, een afstand van ongeveer 300 km. We reden over de EX 103 naar Monesterio waar we de A66 naar Sevilla zouden nemen. Ongeveer 40 km ten zuiden van Castuara kwamen wij langs een klein moerasgebied waar we even zijn gestopt om dit te verkennen. Hier zaten enkele Cetti's zangers die door hun explosieve zang niet te missen waren, verder brilgrasmussen, een nachtegaal, een soort die we verder niet meer hebben gezien, en waterrallen. Eenmaal op de A66 ging het snel en ook rond Sevilla was het niet druk. Daarna ging het verder over de A 49 en de A 483 naar El Rocio waar wij via internet voor 3 nachten een kamer hadden gereserveerd in een hostel.

El Rocio is een heel leuk plaatsje aan de rand van het Parque Nacional de Doñana en heeft veel weg van een oud wildwest stadje. Alle huizen zijn wit en de meesten hebben een railing voor het huis voor het (kunnen) vastbinden van een paard. Alle wegen en pleinen zijn van zand en het wonderlijke is dat dit helemaal niet of nauwelijks stuift. Het is wel erg toeristisch, veel boetieks en restaurants maar toch alleszins de moeite waard om eens te bezoeken.

Rond 4 uur in de middag hadden wij ons in het pension geïnstalleerd en er was dus nog volop tijd om twee locaties te gaan bezoeken die op het programma stonden, t.w. La Rocina (B) en El Acebuche (A). Bij La Rocina werd het ons al snel duidelijk dat medio september niet de meest geschikte tijd is om de Coto Doñana te bezoeken als het om de vogels gaat. Aan de zuidkant van het moerasgebied, het Charco de la Boca, staan 4 vogelkijkhutten en bij 2 ervan zijn we geweest. Het moeras stond echter geheel droog en watervogels en steltlopers waren er dus niet te zien. Een parkwachter vertelde ons dat er in de avond wel goed Moorse nachtzwaluwen zijn te vinden langs de weg naar het Palacio del Acebrón (C).

Deze weg loopt binnen het park en wordt 's avonds om 22:00 uur afgesloten, we besloten om dit de volgende avond te doen. Vervolgens zijn wij naar El Acebuche gereden waar wij eerst bij het bezoekerscentrum geïnformeerd hebben of en zo ja waar er water stond. Dit bleek alleen het geval te zijn bij de eerste twee hutten aan de rechterzijde van het meer, de rest van het meer stond geheel droog. Toch was het de moeite waard, vanuit hut 1 zagen we in het avondlicht een prachtige purperkoet, kleine zilvereigers, witgatjes, watersnippen en een mangoeste.

Die avond wilden wij lopend naar een restaurant gaan maar na 10 minuten door het mulle zand te hebben gelopen zijn we toch maar de auto gaan halen. Ook hier was het eten weer prima. Wat wel veel ergernis geeft zijn de t.v.'s, vaak 3 stuks, die in elk restaurant en bar op volle sterkte staan afgesteld.

17 september.

De moerassen bij het Jose Valverde centrum (punt E op de kaart) stonden op het programma. De kortste weg hier naartoe is echter voor alle verkeer afgesloten en je moet dus via Villamanrique de la Condesa rijden, een rit van al gauw 60 km. Pas voorbij V.d.I.C. wordt het interessant, op de landbouwgronden zaten heel veel witte ooievaars (> 3000), kleine kortteenleeuweriken, kortteenleeuweriken en kleine torenvalken die op insecten aan het jagen waren. In de verte bij wat waarschijnlijk de Brazo de la Torre was, zagen wij ook een grote groep zwarte ibissen (ca. 200) vliegen maar we konden hier niet dichterbij komen. Hier zaten ook veel kiekendieven, zowel bruine (20), blauwe (5) als grauwe (14).

De moerassen rond het centrum stonden geheel droog, geen steltlopers dus. De aanwezige parkwachter vertelde ons dat dit in de zomer altijd het geval is en dat het pas na de regens in oktober interessant wordt. De mooiste tijd is maart – april, maar tja, waar is dat niet zo.

Op de terugweg zijn wij via Hinojos en Almonte gereden en kwamen toen langs rijstvelden. Als de rijst goed volgroeid is staat het zo dicht dat je alleen aan de randen soms een kleine zilverreiger of koereiger ziet. Bij één ervan was dit om onduidelijke reden niet het geval en daar zaten dan ook veel steltlopers. Via een smal zanddijkje konden we hier dichtbij komen en zagen wij kleine-, bonte-, en krombekstrandlopers, steltkluten, bontbek- en kleine plevieren en ook enkele vorkstaartplevieren. Een boer probeerde door het afsteken van vuurpijlen de vogels uit het gebied te verjagen, het gevolg was dat er steeds een grote groep zwarte ibissen opvloog en dan vlak over ons heen kwam, een prachtig gezicht.

vlucht zwarte ibissen

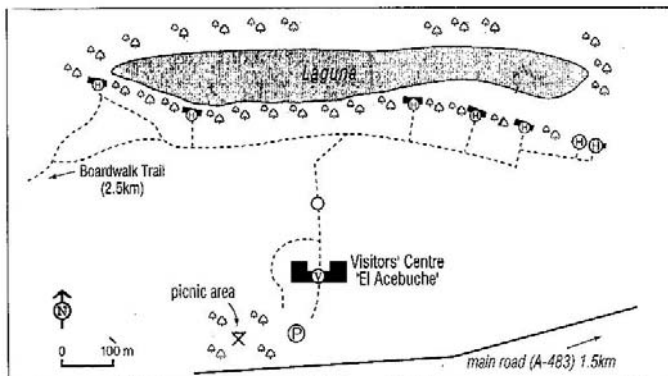

vorkstaartplevier

Om de Moorse nachtzwaluwen gezien zijn we 's avonds naar La Rocina teruggegaan. Na eerst nog bij het meertje bij El Acebron te zijn geweest waar overigens niets te zien was, zijn we ,toen het inmiddels donker was geworden, de weg langzaam teruggereden. Al snel zagen wij de eerste langs de rand van de weg zitten, haar oog als een fel oplichtend led-lampje, verraadde direct haar aanwezigheid. Wij konden haar tot op een 5- tal meters benaderen. Onderweg zagen wij er, weliswaar vliegend, nog 3. Ook een leuke waarneming was een das die voor de auto de weg overstak.

18 september.

Na het zelf klaargemaakte ontbijt zijn wij direct naar de hutten bij El Acebuche gegaan en waar we de eerste dag in de Coto Doñana al geweest zijn.

Wij deden dit in de hoop een purperkoet goed op de foto te krijgen echter, de koet die wij 2 dagen ervoor zo mooi gezien hadden, vertoonde zich niet. Wel zaten er nu burlende edelherten, purperreigers, zwarte ruiters en een woudaapje. Leuk was ook de familie mangoesten die overstak, 2 adults en 1 jong, dit ging echter te snel om er een foto van te kunnen maken.

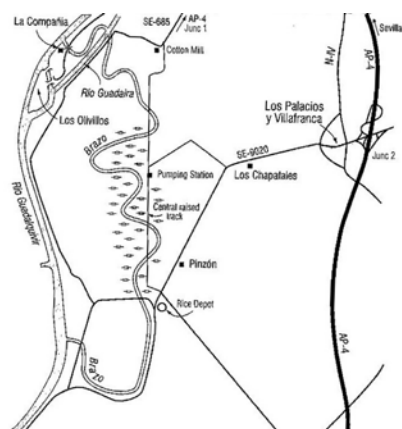
Bij een van de hutten ontmoetten wij een Engels echtpaar die richting Huelva een meertje ontdekt hadden waarop heel veel watervogels zaten. Zij verschilden echter van mening waar het precies lag maar wij dachten het zo ook wel te kunnen vinden.

Helaas, heel veel kilometers gereden en niets kunnen vinden. Een beetje een sofddag dus. Vermeldenswaard is nog dat er op de picknickplaats bij het bezoekerscentrum van El Acebuche heel veel blauwe eksters zitten die zich met wat brood gemakkelijk laten lokken en zo goed op de foto te krijgen zijn.

19 september.

Het zou een lange dag worden, we gingen die dag naar Tarifa waar wij de laatste dagen van de reis zouden blijven, ondermeer voor de roofvogeltrek. Onderweg wilden wij nog 3 gebieden bezoeken, wel wat veel maar als je er toch (bijna) langs komt dan kan je die niet links laten liggen.

Om 06:40 uur zaten wij al in de auto om bij het licht worden bij de Brazo del Este te zijn, een moerasgebied dat aan de oostkant van de Rio Guadalquivir ligt. Bij Sevilla namen wij de A4 richting Cadiz. Via Los Palacios y Villafranca (afslag 23) kom je in het gebied. Een lange brede grindweg gaat er dwars doorheen maar jammer genoeg zijn open plekken in het moeras schaars. Toch was het zeer de moeite waard, we zagen veel purperkoeten, zwarte ibissen, 2 marmereenden en ikzelf dacht nog een kleinst waterhoen te zien. Helaas kon dit niet door Ab worden bevestigd.

De marmereenden zagen wij dankzij jagers die door hun geknal veel eenden de lucht in joegen. "Elk nadeel heb z'n voordeel" om met Johan Cruijff te spreken, we hadden ze anders niet gezien.

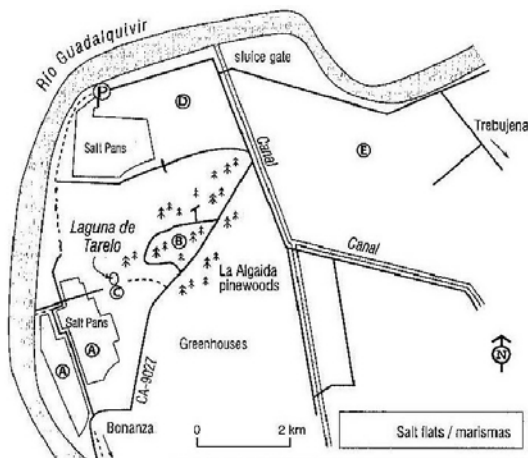

zwarte ibissen

bij de Brazo

Vervolgens gingen wij via de A4 en de A 471 (afslag 44) naar de zoutpannen ten noorden van Bonanza. Bij Trebujana reden wij naar de rivier (de Rio Guadalquivir), hier moet je verder over een dijk waardoor je een goed overzicht hebt over de rivier en het aangrenzende bouwland. Zodra je het kanaal overgestoken bent wordt het pas echt mooi, grote watervlaktes met flamingo's, lepelaars, steltkluten en andere steltlopers. Zout wordt hier niet meer gewonnen.

De weg is niet al te best, zandpad met veel kuilen. Op een gegeven moment gaat het pad verder onderaan de dijk en dan wordt het helemaal slecht. Gelukkig was het droog maar anders kan dit wel eens problematisch zijn. We wilden direct ten zuiden van de noordelijke zoutpannen naar het kanaal toe rijden en vandaar via het pijnbomenbos met meertje (Laguna de Tarelo) naar Bonanza, maar een groot hek versperde de doorgang. We zijn toen door de duinen verder naar het zuiden gereden, dat ging moeizaam maar het lukte uiteindelijk wel.

De zoutpannen direct boven Bonanza zijn minder interessant. Hier wordt industrieel zout gewonnen en veel vogels waren er niet te zien. We zijn ook nog bij het meer geweest, hier zaten veel kwakken langs de rand maar op het water was het erg stil.

Flamingo's in het

noordelijke deel

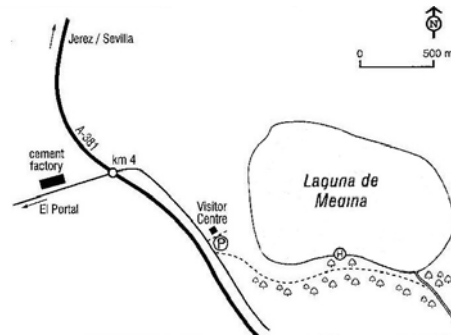
zoutwinning bij Bonanza

Het liep inmiddels al tegen vijfen en we wilden toch ook nog naar het Laguna de Medina bij Jerez. Dus via de A 480 naar Jerez en de rondweg aldaar naar de A4. Dank zij de Tom Tom die wij hadden meegenomen ging dit zonder probleem, maar het kostte wel veel tijd door de vele stoplichten.

Eenmaal op de A4 waren wij snel bij splitsing naar de A7 (ook wel A 381) richting Algeciras. Na ongeveer 4 km. zie je aan de linkerhand een grote cementfabriek en heb je de afslag naar El Portal. In plaats van naar El Portal steek je de snelweg over en zie je het meer al liggen. Na ± 600 m is er een parkeerplaats en kan je naar het meer toelopen, er is daar een vogelkijkhut.

witkopeenden

Op het meer zaten heel veel futen, geoorde futen, dodaarzen en eenden waaronder tafelkroon- en witkopeenden (alleen van de laatste soort telde Ab er al 568!). We hadden veel last van tegenlicht dus wie weet hoeveel wij nog gemist hebben. Het was al donker toen wij richting Tarifa reden.

Om 21:30 uur waren wij in Tarifa en moesten nog een kamer zien te vinden. Wij hadden verwacht dat dit geen probleem zou zijn maar dat viel tegen. Bij het vierde hostel konden wij pas terecht maar veel bijzonders was dat niet. Daarom boekten wij maar voor 1 nacht met de gedachte dat wij de volgende dag wel wat beters zouden kunnen vinden. Eten kan je in Spanje tot 's avonds laat en in de oude stad vonden wij een leuk restaurantje waar wij nog terecht konden.

20 september.

Die dag wilden wij eerst de kust verkennen en verlieten daarom Tarifa in noord-westelijke richting. We kwamen al snel langs El Levante, het hostel waar veel vogelaars verblijven als ze in Tarifa zijn.

El Levante

Het zag er goed uit, dus stapten wij het kantoortje binnen waar wij ene Hans uit Noord-Holland ontmoetten die daar met zijn vogelwerkgroep net een weekje had gelogeerd. Het was niet de eerste keer dat ze dat deden dus was hij goed bekend in de streek. Voor de roofvogeltrek adviseerde hij naar Cazalla te gaan, een uitkijkpunt iets ten noorden van Tarifa. Verder wist hij van een groepje kleine torenvalken vlakbij het hostel.

Het boeken van een kamer was geen probleem en wij konden onze bagage hier achterlaten.

De kust verkennen kon later op de dag ook nog en we zijn daarom teruggedreden om naar Cazalla te gaan.

De smalle kustweg van Tarifa naar Algeciras is erg druk en linksaf slaan is hier geen optie. We moesten dus bijna 2 km doorrijden voordat wij konden keren om bij het landweggetje te komen dat naar de top van de heuvel voerde. Boven is een ruime parkeerplaats en er is ook een grote overkapping waaronder je uit de zon kan staan. Het was er druk, er stonden zeker 80 – 100 mensen, niet allemaal vogelaars maar ook veel kinderen en echtgenotes, maar dat kwam waarschijnlijk omdat het zondag was.

straat van Gibraltar

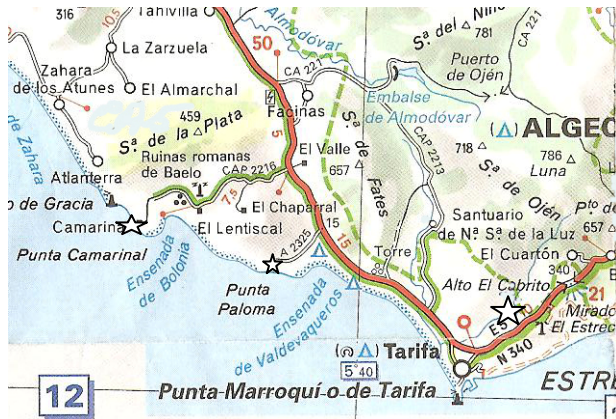
telpost Cazalla

vwg uit Noord-Holland

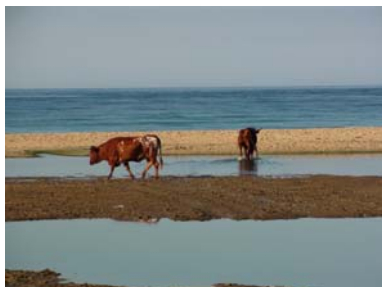
Cazalla is het enige uitkijkpunt waar wij zijn geweest, er zijn er meer maar omdat de trek hier goed was ontbrak de noodzaak om ook nog elders te gaan kijken. Er kwamen veel dwerg- en slangenarenden over, ook veel zwarte wouwen, enkele groepjes zwarte ooievaars en twee arendbuizerds. Een grote groep vale gieren bleef ter plekke rondhangen waaronder ook twee Rüppells gieren, 16 aasgieren vlogen wel direct door naar Afrika. In de loop van de middag zijn we teruggegaan richting El Levante en daar het groepje kleine torenvalken opgezocht en gevonden. Later die avond zijn wij gaan eten in een restaurantje aan de overzijde. Vanaf de weg gezien ziet het er niet uit maar binnen is het anders, een aanrader.

21 september.

Dit was onze laatste dag. We wilden ook nog zeetrek kijken en daarom gingen wij die ochtend eerst naar Punta Paloma maar daar konden wij niet bij de zee komen. De weg was op een gegeven moment afgesloten en dit zag je hier wel meer, waarschijnlijk omdat hier veel bootvluchtelingen vanuit Afrika aan land proberen te komen. Hetzelfde zag je ook langs de kust van Tarifa naar Algeciras.

De weg (A 2325) naar Punta Paloma is alleszins de moeite waard om af te rijden. Aan de zuidkant heb je hoge zandduinen die direct overgaan in pijnboombossen, een apart gezicht. Vervolgens zijn wij naar de Punta Camarinal gegaan waar je wel direct aan zee kan komen. In een smal riviertje wat hier in zee uitkomt, zaten veel Kaspische waterschildpadden, en op strand liepen enkele drieteenstrandlopers. Veel zeevogels zagen wij niet maar desondanks leverde deze plek toch nog 5 nieuwe soorten op.

strand bij Punta Camarinal

Kaspische waterschildpadden

zandduinen bij Punta Paloma

Hierna zijn wij weer naar de telpost Cazalla gegaan. De slangenarenden waren nu in de meerderheid en ook de groep vale gieren was groter als de dag ervoor. De 2 Rüppells gieren waren nog aanwezig, wij nemen tenminste aan dat het dezelfde waren.

vale gier

Rüppells gier

In de loop van de middag zijn wij naar het oude centrum van Tarifa gegaan om nog wat cultuur op te snuiven. Smalle straatjes, leuke pleintjes met terrasjes en beneden bij de haven een groot bolwerk uit vroeger tijden, je hebt hier een goed uitzicht op de Straat van Gibraltar met Tanger aan de overzijde. Voor Ab voldoende reden om de telescoop weer tevoorschijn te halen om te kijken of er nog wat bijzonders voorbij kwam. Niet zonder succes overigens, vale- en Kuhl's pijlstormvogels en Jan van Genten konden we op de lijst bijschrijven. Vanuit de haven vertrekt op geregelde tijden een grote veerboot naar Tanger en voor de mensen die haast hebben gaat er een snelle draagvleugelboot. Vroeger als gewoonlijk zijn wij terug gegaan naar onze kamer en hebben wat rust genomen, we moesten tenslotte de volgende dag vroeg op voor de lange rit naar Madrid (700 km). Het restaurant aan de andere kant van de weg bleek helaas op maandagen gesloten dus moesten we naar Tarifa om wat te eten, in El Levante kan je namelijk wel een ontbijt krijgen maar verder houdt het dan ook op.

21 september.

Om 06:30 uur zaten wij in de auto op weg naar Madrid. We zijn over Sevilla en Cordoba gereden om ook nog een ander stukje Spanje te zien en onderweg hebben wij bij een benzinestation koffie gedronken en sandwiches gegeten. Boven Cordoba kom je in een gebied waar heel veel olijfbomaarden zijn, zover je kunt kijken en niets anders. Meer richting Madrid ben je in het land van Don Quichotte met de bekende windmolens en kale vlaktes. Hier zagen wij vanuit de auto nog een groep van ca. 50 grote trappen maar stoppen was helaas niet mogelijk.

Om 15:30 uur waren we bij het vliegveld en daar hebben wij nog een poosje moeten zoeken naar de juiste Terminal, deze bleek namelijk aan de andere kant van het vliegveld te zijn. Het inleveren van de huurauto ging zonder problemen en de € 100 borg kreeg ik binnen een paar dagen op mijn rekening teruggestort. Ook de vliegreis ging voorspoedig dus kon ik in de trein van 23.45 uur naar Zwolle nog halen. Ab werd door zijn vrouw afgehaald maar die woont dan ook een stuk dichterbij.

Al met al was het weer een mooie vogelreis met voor mij een aantal nieuwe soorten, ik was tenslotte nog nooit in Spanje geweest. Nu het noordelijke deel van Spanje nog, wie weet volgend jaar?

Wapenveld, 19 november 2009

Aad Bijl

Algemene informatie:

Gebruikte lectuur: “Southern & Western Spain” van Ernest Garcia en Andrew Paterson
De Crossbillguides “Extremadura” en “Coto Doñana”
div. vogelreisverslagen.

Vliegreis geboekt via www.airline-direct.de zonder problemen.

Auto gehuurd via www.ebookers.nl bij Alamo, zonder problemen.

Hotels/hostals:

Extremadura

- Torrejón el Rubio, bij Casa Babel Monfragüe, www.casababel.es
(mooie kamer, prima sanitair en mooie algemene verblijfsruimte/keuken, prima ontbijt en vriendelijke, goed Engels sprekende, eigenaar (van professie natuur/mode fotograaf).
- Trujillo, hotel León, (hier moet wat beters te vinden zijn).
- Castuera, hotel ? langs de EX 103 ± 12 km t.z.v. Castuera links bij kruising
. (prima en het meest voordelige van de reis)

Coto Doñana

El Rocio, hostel “Doñana Rural” www.donana-rural.com (goed, mooie algemene verblijfsruimte, maar kleine kamer)

Tarifa

Hostal in de stad, snel vergeten!

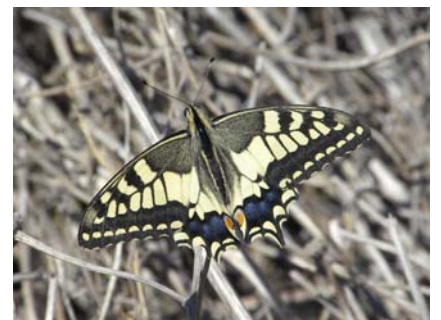
Hostal net buiten Tarifa, El Levante, www.tarifa.costasur.com/sites/ellevante/ (prima locatie, goede ruime kamer en redelijk sanitair)

bidsprinkhaan

steenuil

koninginnepage